

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 225/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Hanáčkovou, Záhradnícka 41, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cbi 19/2013 z 3. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 96/2015 z 31. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cbi 19/2013 z 3. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 96/2015 z 31. mája 2016.

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca (po pripustení zmeny účastníka namiesto pôvodného žalobcu [REDACTED], uznesením okresného súdu z 3. februára 2014) bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Cbi 19/2013, v ktorom sa domáhal určenia, že uznanie záväzku a dohoda o zaplatení pohľadávky uzavretá 26. októbra 2012 je v časti „*dohoda o zaplatení pohľadávky*“ absolútne neplatná, ako aj určenia, že jeho pohľadávka zapísaná do konečného zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom 96 až 99 v sume 221 785,95 € sa do tejto sumy považuje za zistenú. Okresný súd v uvedenom incidenčnom spore rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Cbi 19/2013 z 3. júla 2015, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 CoKR 96/2015 z 31. mája 2016 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet a neskôr i opakovaný podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Prokurátorka generálnej prokuratúry prípisom č. k. Kc 162/16/1100-6 zo 14. októbra 2016 opakovaný podnet sťažovateľa odložila.

3. Proti označeným rozhodnutiam okresného súdu i krajského súdu namieril sťažovateľ svoju sťažnosť. Domnieva sa, že zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu je zachovaná, pretože „*posledné rozhodnutie v tejto veci mu bolo doručené dňa 20.1.2017*“ (prípís generálnej prokuratúry č. k. Kc 162/16/1100-6 zo 14. októbra 2016, pozn.). Sťažovateľ preto argumentuje a namieta, že napadnutými rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho označených práv, a na tento účel uvádza argumenty. Okresnému súdu vyčíta, že k svojmu rozhodnutiu sa „*dopracoval po uskutočnení 2 pojednávanií. Prvé pojednávanie dňa 19.5.2015 aj so spísaním formálnych náležitostí trvalo 40min. Druhé pojednávanie sa konalo dňa 16.6.2015 a trvalo len 5 minút, pričom k meritu veci a predloženým dôkazom sa nerozoberalo nič, do dnešného dňa ani*

sťažovateľ neobdržal zápisnicu z pojednávania. Vo veci sudkyňa iba prehlásila, že sa oboznámila s predloženými dôkazmi a že vo veci rozhodne.“. Vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu namieta, že vo svojom rozsudku sa „vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom sa nevyjadril k právnym otázkam namietaným navrhovateľom v odvolaní... Odôvodnenie rozsudku je síce vyhotovené na skoro na 12 stranách, a však vôbec sa nezaoberá v odôvodnení vážnymi právnymi otázkami sťažovateľa... Hlavné teda nebola daná odpoveď na tvrdenia navrhovateľa, že absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže domáhať každý, a stanovisko prvostupňového súdu je, že nemôže sa domáhať ten kto neplatnosť spôsobil, navrhovateľ však argumentoval, že toto tvrdenie prvostupňového súdu platí iba v prípadoch §40a Obč. zákonníka. Tiež navrhovateľ neustále počas konania argumentoval, že naliehavý právny záujem v prípade incidenčnej žaloby nie je potrebné preukazovať a to z dôvodu, že konkurzný správca má konať pri posudzovaní prihlášok s odbornou starostlivosťou. Jedinou možnosťou obrany veriteľa s popretou pohľadávkou je teda domáhať sa svojho práva súdnou cestou prostredníctvom incidenčnej žaloby.“. Na základe uvedeného je sťažovateľ presvedčený o tom, že došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

4. Zároveň sťažovateľ požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu dôvodiac, že „ak dôjde k ukončeniu konkurzného konania... rozhodnutie Ústavného súdu bude bezúčelové“.

5. Na tomto základe sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 1 CoKR/96/2015 v spojitosti Okresného súdu Bratislava I. č. k.: 9Cbi/19/2013 porušil základné právo [REDACTED] základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 1 CoKR/96/2015 vracia vec na ďalšie konanie.

8. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v záhlaví označených základných práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. júla 2016. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 1. marca 2017. Na prvý pohľad je teda zrejmé, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015).

10. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

11. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti vychádza v prípade plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti zo skutočnosti, že po doručení napadnutého rozsudku krajského súdu podával podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora, a teda lehota sa má počítať od doručenia oznámenia krajskej prokuratúry, ústavný súd takúto úvahu nemôže akceptovať. Ústavný súd v týchto prípadoch vychádza z podstatného právneho rozdielu medzi dovolaním podaným stranou sporu a dovolaním, ktoré môže podať generálny prokurátor. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu

fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania (od 1. júla 2016 ide o dovolanie generálneho prokurátora vzhľadom na účinnosť Civilného sporového poriadku) neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť a je na jeho voľnej úvahe rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

12. Vzhľadom na to, že podanie dovolania generálneho prokurátora je jeho výhradným právom, a teda nie je pre stranu súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani iným účinným prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie predmetnej sťažnosti z dôvodu realizácie podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora neprichádza do úvahy.

13. Keďže zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (bod 8) a sťažovateľovi táto lehota do dňa podania jeho sťažnosti zjavne uplynula, ústavný súd odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

14. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovanou advokátkou priložil k ústavnej sťažnosti splnomocnenie, v ktorom nie je správne špecifikované konanie, ktorého sa vec týka, ale konanie v inej právnej veci sťažovateľa (v ktorej sa podľa zistenia ústavného súdu rovnako domáha ochrany svojich práv prostredníctvom ústavnej sťažnosti, pozn.). Taký nedostatok ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na to slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08). Sťažnosť teda bolo možné

odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017